

CATEGORIA - JOVES 15-17 ANYS
PROSA

3r premi prosa poètica joves 15-17

Obra: 280 – *Tots els parcs on vaig jugar*

Autor/a: Helena Ripoll Azor

Tots els parcs on vaig jugar

Quan jo tenia set anys
i acabava l'escola
anava amb els meus companys
al parc amb la carmanyola.

Jugàvem a fet i amagar
i ens vigilaven els avis
no calia plorar,
la màxima preocupació era l'entrepà.

El sol brillava als matins,
les fotos estaven desenfocades
jo anava amb patins
les petites coses eren adorades.

Però la vida canvia,
i desapareix el color
tot el que no es guardi a la memòria,
se n'anirà amb la boira.

Les olors de la infància,
les fotos dels records,
ara tot és gris,
però el passat és un tresor.

Quan anava al parc amb set anys,
jugàvem a fet i amagar.
Ara quan hi vaig,
veig que tot allò va acabar.

2n premi prosa joves 15-17 anys

Obra: 312 – *L'últim avís*

Autor/a: Clàudia Sanfiz Frigola

L'últim avís

Temps. Què és el temps? Cada minut, cada segon... Ens anem a dormir i sempre sabem que l'endemà ens despertarem al mateix lloc. Ningú s'adona del temps que passa, com si fos perpetu i no s'acabés mai. És una cosa realment aterridora. Si et pares a pensar, saps que algun dia, qualsevol, tot arribarà a la seva fi. El temps s'haurà esgotat, i llavors ja no podrem tornar enrere per aprofitar-lo.

La Clàudia mai aprofitava el temps. Era una noia que sempre estava enfonsada en els seus problemes. No sabia per què, però sempre hi havia alguna cosa més important que el temps, rondant pels seus pensaments. Per a ella, els dies sempre eren iguals, una repetició sense fi.

Ara, ella tornava del seu viatge al Japó. Una aventura que mai oblidaria, una porta que li havia permès estar en completa pau durant quinze dies. Ella sempre havia pensat que en alguna part del món trobaria el seu lloc, un lloc on no hagués de canviar per ser acceptada. Un espai on els seus problemes desapareguessin.

Sempre volem pensar sobre el nostre futur, sobre què serà de nosaltres en uns anys.

Però el futur depèn del present, del que està passant ara. Això ho va comprendre mentre observava la gent a l'aeroport, cadascú amb la seva pròpia història, amb un destí marcat pel que havien triat en el passat.

Aquell dia, a l'aeroport, va sentir el missatge per a un passatger. Era l'últim avís per pujar a l'avió. Llavors, es va imaginar aquell passatger corrent amb la maleta, adonant-se que havia perdut el vol. No tenia temps, el seu temps s'acabava. Cada segon que passava, un segon menys per arribar a l'avió. Va pensar en la preocupació que devia sentir en aquell moment, en el temps que ja no podria recuperar per arribar a temps.

En aquell moment, va veure una senyora gran que li va recordar la seva àvia. Feia molt de temps que no escrivia a la seva estimada àvia. Sempre li deia ja quedarem, perquè sempre hi hauria temps. A vegades pensem que el temps és infinit, però només quan el perdem, ens adonem que no sempre hi haurà un demà per fer allò que realment importa.

Va recordar les tardes a casa de la seva àvia, l'olor del cafè acabat de fer i la seva veu dolça explicant històries de quan era jove. Recordava com, de petita, la seva àvia sempre li deia que aprofités cada instant, que no deixés per demà el que podia fer avui. Però ella mai li va fer cas. Sempre hi havia una excusa, sempre hi havia alguna cosa més important...

Decidida, va trucar-li. Va estar uns segons esperant que contestés, recordant aquell missatge vell que li va escriure la seva àvia. Feia setmanes que no li contestava, i ara, era la seva àvia la que no contestava. Va mirar el mòbil i va veure aquell vell missatge: Quan tindràs temps per venir?

L'endemà, va tornar a trucar, però li van dir que estava ingressada d'urgència. Va quedar-se uns segons en silenci. Va sentir una punxada al cor, un mal pressentiment. Es va afanyar a anar a l'hospital, però quan va arribar, ja era massa tard. Va entrar a l'habitació, i el llit estava buit. La seva àvia ja no hi era. Va mirar al voltant, buscant alguna cosa que li demostrés que no era real. Però només hi havia un jersei de llana doblegat sobre la cadira i unes ulleres damunt la tauleta. Els mateixos objectes de sempre, però ara sense ella. La seva àvia havia marxat, i amb ella, totes les paraules que mai li va poder dir.

Però l'àvia va poder comunicar-li les seves últimes paraules. Sobre la tauleta, al costat d'un got d'aigua mig ple, hi havia una petita nota escrita amb la lletra tremolosa de la seva àvia. Només tres paraules: "T'estava esperant."

Les lletres es van tornar borroses mentre les llàgrimes li omplien els ulls. Va agafar el paper amb les mans tremoloses i el va prémer contra el pit, com si així pogués tornar enrere, com si així pogués recuperar el temps que havia perdut.

Per primera vegada, va entendre que la vida no espera i que el temps no és perpetu.

Mai deixis que el temps decideixi per tu, perquè quan te n'adonis, potser ja haurà marxat.

Ara, el temps s'havia esgotat, l'últim avís havia sonat, i ella no l'havia escoltat. Sempre pensem que hi haurà un altre dia, però un dia serà l'últim, i quan arriba, ja no hi ha marxa enrere.

No deixis per demà el que realment importa. Un dia l'última oportunitat haurà passat, i només quedaran els records i el penediment.

1r premi prosa joves 15-17 anys

Obra: 259 – ***Condicions no escrites***

Autor/a: **Abril Ramírez Turu**

CONDICIONS NO ESCRITES

Respiro nerviosa mentre la meva mirada recorre l'edifici que està situat davant meu.

Els nervis no em deixen pensar amb claredat i un sentiment d'inseguretat m'envaeix el cos mentre decideixo si entrar o no.

Els meus ulls van observant la gent que entra a l'edifici sense dubtar, mentre que el meu pensament segueix enfeinat. Observo la

roba cara de la gent i els meus ulls no poden evitar baixar i observar la roba barata que ahir vaig escollir amb deteniment.

Després d'haver estat cinc minuts a la porta decideixo entrar a l'edifici. Les meves passes van ressonant fort a cada esglaó de l'entrada. Un cop el meu cos ha passat la porta giratòria em permeto un minut per observar el meu voltant. El sostre és enorme, amb llums de cristall il·luminant tota l'estança. A l'esquerra hi ha un passadís amb portes i ascensors, i a la dreta, butaques i sofàs negres ordenats amb cura. Els meus ulls se centren en el mig de l'estança, on una dona està treballant i contestant el telèfon, mentre davant seu, el cartell de "secretària" em desafia a apropar-me. M'adono que estic parada quan un noi, d'uns trenta anys, alt i ben plantat, m'empeny sense miraments. Les meves cames comencen a fer cas al meu cervell i avancen fins a la dona. Respiro lentament i m'aturo davant d'ella al mateix temps que penja el telèfon de males maneres remugant algun insult que no acabo d'escoltar. Quan s'adona de la meva presència, canvia d'actitud i em dedica un somriure fals.

- Benvinguda a Mairne, la millor editorial del país - Un somriure irònic se li escapa dels llavis, i jo no puc evitar riure.

- Hola, em dic Sara i tinc una cita amb el senyor Martin per a una entrevista de feina - Quan les meves paraules surten de la boca, m'adono d'on estic i del que estic a punt de fer. Un sentiment d'inseguretat em recorre tot el cos.

La secretària em dedica un somriure empàtic i comença a teclejar amb força el seu ordinador. Després del que em sembla una eternitat, aixeca el cap de l'ordinador i em mira amb els ulls més verds que he vist mai.

- Pots esperar a la dreta, a aquelles butaques d'allà - m'indica assenyalant les

butaques negres del fons - Jo t'avisaré quan el senyor Martin estigui disponible, serà aviat.

Incapaç de respondre, li faig un somriure tímid i obligo les meves cames a seguir la direcció que m'ha donat la secretària.

Un cop m'assec a la butaca emeto un petit crit, estic a punt de marxar corrents.

Sempre he pensat que els nervis són un dels sentiments més complicats que existeixen, et poden jugar una mala passada en qualsevol moment.

El meu cap comença a repassar totes les respostes a les possibles preguntes que el senyor Martin, cap de la millor editorial del país, em pot estar a punt de fer.

Quan ja porto una estona endinsada en el meu propi pensament, unes passes fortes se senten des del final del passadís. De seguida que la meva atenció es dirigeix cap

al motiu d'aquell soroll, me'n penedeixo. Els nervis que havia aconseguit controlar, tornen ràpidament al meu cos.

- Senyoreta Jané, ja pot passar al meu despatx - Després d'haver dit això, les seves passes tornen per on han vingut, i jo m'afanyo a seguir-lo.

Un cop dintre el despatx, ell m'indica la cadira de color groc que està situada estratègicament davant d'una altra. Ell ja s'ha assegut, encreuant les cames i amb un posat altiu. Jo m'afanyo a asseure'm i a dedicar-li un somriure tímid. Quan els nostres ulls es creuen, no puc evitar baixar-los a terra. M'intimida molt. Noto la seva mirada, puc sentir-la recorrent el meu cos com un làser que crema la meva pell.

Quan aixeco la mirada no aguanto ni dos segons mirant-lo i la torno a baixar.

- Bé senyoreta Jané, si vol comencem l'entrevista - Quan m'adono que m'està parlant a mi i que malauradament en algun punt li hauré de respondre, aixeco la mirada, empasso saliva i intento no estar nerviosa per aconseguir la feina.

- Quan vulgui senyor Martin - la meua veu sona estranya, com si no fos meua, però decideixo ignorar aquest pensament i centrar-me en l'entrevista.

- Si us plau, deixem-nos de formalitats, em pots dir Hèctor - Em mira, i em somriu, i jo no puc evitar voler que això s'acabi.

- Com vulgui... - Pausa, els seus ulls m'estan desafiant, ho sé -... Hèctor – El seu somriure s'eixampla, donant-me el vistiplau.

- Bé, primera pregunta, per què creus que et mereixes aquesta feina? Què creus que et fa única?

Somric internament, ja que aquesta pregunta me l'he estat preparant milions de cops al mirall de casa meua. Després de parlar cinc minuts seguits sobre per què soc la millor candidata, acabo el meu petit discurs i espero neguitosa la seva resposta.

Els seus ulls no m'han deixat de mirar en tota l'estona, analitzant cada mil·límetre del meu cos. Francament, no crec que m'hagi escoltat gens.

- Sara, crec que no m'has entès. He preguntat què estàs disposada a fer per aconseguir la feina - En el moment que aquestes paraules surten de la seva

boca em paralitzo. No ha volgut dir el que penso que ha insinuat, no?

- Doncs..., d'això..., jo..., no estic segura... Crec que puc fer la feina perfectament, i que no en tindria cap queixa - En el moment que surten les paraules de la meua boca, me'n penedeixo. Sé que hauria de sortir d'aquí, però no puc, les meves cames no m'obeeixen.

- No ho dubto Sara... - I és el seu somriure el que m'inquieta més. Quan s'apropa fins a la meua cadira, un calfred m'envaeix tot el cos. És estrany, ara que ho penso, aquí fa molta calor, massa calor, però per raons òbvies no em vull treure el jersei que ahir a la nit tant em va costar escollir.

- Escolta Sara, jo crec que tens molt futur en aquesta empresa, de fet, d'aquí a uns anys, ja et veig com a cap de secció de literatura romàntica, però has d'entendre que jo no puc donar la feina a qualsevol... - la seva mirada continua recurrent tot el meu cos, s'atura a la part del jersei que em cobreix el pit. Ara mateix, me'n penedeixo de no haver escollit un jersei més ample, molt més ample

- Ho entens, oi?

- S... sí, però... però jo no, jo no vull... -

- Calla i escolta'm. Això és molt senzill, i no estic per ximpleries. Pots aconseguir aquesta fina ara mateix, però ja saps el que has de fer...-

M'interromp gairebé sense pensar-ho i jo l'únic que vull és sortir corrents d'aquí i plorar, plorar com mai ho he fet.

- Sara, és molt fàcil, no ho dubtis, aconseguiràs la feina, és això el que vols, oi? - El seu cos s'apropa cada vegada més i la seva mà es posiciona sobre la meva espatlla, cremant-me la pell per sota.

Tinc por, molta por. Les llàgrimes comencen a baixar per les meves galtes caient sobre el meu jersei. La seva mà comença a baixar lentament pel meu tors, fins a posicionar-se sobre el meu pit dret. Noves llàgrimes baixen per les meves galtes, recurrent el camí que les primeres llàgrimes ja han fet.

I de sobte ja ho tinc clar, ja sé el que he de fer.